

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1975
FORFATTER:	Rosa Cederholm
TITEL:	Rosamin – en pige af folket fortæller
KORT RESUME:	Forfatterinden fortæller om sin tid i Kolding 1903–1904

Rosa Cederholm:

Rosamin

En pige af folket fortæller

(Gyldendal 1975)

Forfatterinden fortæller i bogens sidste afsnit om sin tid i Kolding 1903-1904:

Så kom jeg da til Industriforeningen i Kolding. Dens lille runde hyggelige restauratør blev aldrig kaldt andet end »Kuglen«. Dengang var Kolding kun en lille provinsby, og det var i Industriforeningen det hele foregik. Teatersalen lå på første sal bag klublokalerne, og nede i stuen lå Teatercafeen med sin gammeldags hygge og fortrolige atmosfære. I det første lokale, hvor buffeten var, var der mange små borde langs væggene og inde på midten det store runde stambord. Lokalet, der lå bagved, var noget større og lidt langagtigt, med mange vinduer, og her stod der borde ved hvert vindue, med sofaer på hver side adskilte af halvhøje trævægge, som små båse til fortrolige samtaler og rendez-vous.

Til hverdag kom ved 7-8 tiden om aftenen byens spidser — byrådsmedlemmerne — det var store stoute folk som nød stor anseelse. P. A. Hansen, den store trælasthandler, tømremester Jens Jensen og andre, men først

og fremmest gamle, rare smedemester Georg Møller. Han var stor og bred som en bjørn, hans hoved med de grånende lokker, let bøjet, fordi han altid kiggede over brillerne. »Good evening«, sagde han altid, når han trådte ind i cafeen, og hans øjne søgte altid hen til mig bag disken. Jeg smilte til ham, den gamle riddersmand havde som regel et stykke chokolade med til mig. Så satte de sig om stambordet og spillede whist. Jeg så interesseret til, når de med deres snapseglas i hånden skiftede plads. »Forhånd og baghånd bliver siddende«, sagde Georg Møller, og kiggede hen over brillerne til mig.

Når han skulle hjem om aftenen, tog han vor meget lille piccolo, Marius, og stillede ham på en stol, så hentede han sin store kavaj og gav Marius den. Den stakkels dreng sank næsten i knæ, når han hjalp ham i den. Når de andre byrådsmedlemmer var færdige og skyndede på ham, svarede han dem ikke. Først når han med hatten i hånden havde trykket min hånd til godnat, sjokkede han som en stor bamse efter dem.

Hans frue var lige så elskelig som han. Hun var en høj, moderligt udseende dame med snehvidt hår. Første gang hun var der, det var en teateraften, tog han hende om skuldrene, og

førte hende hen til mig, »Du må hilse på det unge København, der har forvildet sig her over til vores gamle by,« sagde han, »og så må du sende vore papirer ind til skilsmisse«. Hun lo og rakte mig hånden: »Bryd Dem ikke om, hvad min gamle brumbasse siger, mit barn«, og hendes smil var så varmt. Jeg var så glad og let om hjertet ved den gamle dames venlighed. En tanke strejfedede mig — sådan en mor og et kærligt hjem, hvordan ville det være. Jeg som var så underlig rodløs, som en »skrædder« blæst af en mælkebøttestilk, der fløj for vind og vove.

Hver aften kom også byens borgmester Schiørring, en fin, gammel herre. Jeg bestilte hans the russe, så snart jeg så ham. Han var vanemenneske, sad altid ved samme bord og drak kun the russe. Efterhånden måtte jeg gå frem til ham fra disken og servere den for ham, ingen uden mig, var jeg optaget, ventede han. Jeg skulle også kredense den for ham og drikke den første mundfuld, og så drak han der, hvor jeg havde drukket. I begyndelsen smilede de andre gæster ad det, men efterhånden blev det bare en selvfølgelighed. Hvorfor han gjorde det, kunne jeg ikke rigtig definere, i mine øjne var han en »rædsom« gammel mand, og på den anden side skete der jo heller aldrig andet.